

Sygn. akt I C 718/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant Aleksandra Czaplicka

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) w C.

o zapłatę 7829,79 zł

I zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 7829,79 zł (siedem tysięcy osiemset dwadzieścia dziewięć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1292,00 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III nakazuje Skarbowi Państwa wypłacenie powodowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 23,00 zł (dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu części opłaty sądowej uiszczonej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sygn. akt I C 718/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w pozwie złożonym w dniu 11 października 2015 do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym obowiązku zapłaty na jego rzecz przez pozwanego (...) w C. kwoty 7829,79 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 20 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany (...) w C. złożył w ustawowym terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa lub o rozłożenie należności na 4 równe miesięczne raty, a nadto postulował zawarcie ugody oraz o nieobciążanie kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Płocku.

Pismem procesowym z dnia 16 lutego 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód rozszerzył powództwo poprzez żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty żądanej w pozwie od dnia jego wniesienia do dnia zapłaty.

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 23 marca 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ciechanowie.

Postanowieniem z dnia 17 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Płocku stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną i sprawę przekazał według właściwości miejscowej i rzeczowej tutejszemu Sądowi.

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew powód w piśmie z dnia 15 września 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, jednocześnie nie wyraził zgody na zawarcie ugody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. i (...) w C. łączyła zawarta w dniu 24 listopada 2014 r. umowa na dostawę gazów medycznych wymienionych w załączonym zestawieniu asortymentowo - wartościowym. Umowa obowiązywała w okresie roku od daty jej zawarcia. Szpital zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa wraz z załącznikiem k. 51-54).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na zamówienie Szpitala w terminach od dnia 31 grudnia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. dostarczał towar zgodnie z zapisami umowy i wystawił z tego tytułu 12 faktur VAT na łączną kwotę 7829,79 zł (faktury VAT, dowody dostawy, dokumenty przewozowe k. 56-88).

Szpital nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości towaru oraz formy i sposobu zapłaty. Wezwany pismem z dnia 14 września 2015 r. do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczenia, we wskazanym przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. terminie nie zapłacił należności (wezwanie do zapłaty k. 89-90).

(...) w C. nie uregulował w/w należności (bezsporne).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci faktur VAT, które nie były kwestionowane. Pozwany nie kwestionował tego, iż powód w ramach umowy dostarczył mu towar, jak też tego, że za niego nie zapłacił.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że strony łączyła umowa dostawy. Stosownie do art. 605 kc, przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W niniejszej sprawie po stronie powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. ciążył obowiązek wytworzenia i dostarczenia rzeczy, natomiast pozwany (...) w C. był zobowiązany do odebrania rzeczy i do zapłacenia ceny. Dostawca spełnił zobowiązanie, zaś odbiorca odebrał rzeczy, lecz nie zapłacił za nie ceny w określonym fakturami VAT terminie. W związku z powyższym roszczenie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował wysokości należności za wydany mu towar oraz terminu wymagalności należności. Do chwili wytoczenia powództwa pozwany szpital nie zapłacił dochodzonej pozwem należności.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Treść cyt. artykułu uległa z dniem 1 stycznia 2016 r. zmianie wskutek wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 56 cyt. ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Obecne brzmienie art. 481 § 1 i 2 kc jest następujące: Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Uznać zatem należy, że powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości wynikającej z art. 481 kc w brzmieniu obowiązującym przez 1 stycznia 2016 r., zaś za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości wynikającej w art. 481 kc w brzmieniu określonym przepisem art. art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym.

Zgodnie zatem z żądaniem zawartym w rozszerzonym powództwie powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wytoczenia powództwa o odsetki tj. od 16 lutego 2016 r.

Wobec powyższego Sąd zasądził dochodzoną pozwem należność zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego szpitala o rozłożenia świadczenia na raty. Stosownie do art. 320 kpc., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W niniejszej sprawie pozwany ograniczył się jedynie do złożenia wniosku o rozłożenie świadczenia na raty w sprzeczności od nakazu zapłaty, uzasadniając go ogólnikowo bardzo trudną sytuacją finansową, na dowód czego przedłożył odpis bilansu za 2014 i część 2015 roku, rachunek zysków i strat, sprawozdanie z ilości udzielonych porad i osób hospitalizowanych w 2014 r. oraz pismo komornika dotyczące zajęcia wierzytelności. Pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty, ale biorąc pod uwagę to, iż należność nie jest stosunkowo wysoka, zaś pozwany do czasu wytoczenia powództwa nie podjął żadnych rokowań z powodem w tym zakresie, to trudno uwierzyć w dobrą wolę pozwanego, iż uiszczy zobowiązanie po rozłożeniu na raty. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, iż sytuacja pozwanego jest tak szczególna, aby uzasadniała rozłożenie świadczenia na raty. Wskazać należy, że według stanowiska doktryny odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania określoną w art. 98 kpc., uznając za zasadne obciążenie pozwanego zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości, o czym orzekł w pkt II wyroku. Na kosztyłożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 75,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200,00 zł, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 kpc. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany prowadził proces w sposób nielojalny. Usiłował go przewlekać poprzez zaproponowanie zawarcia ugody. Następnie nie podjął w kierunku jej zawarcia żadnych czynności. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Zgodnie zaś z treścią art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w pkt III wyroku nakazał Skarbowi Państwa wypłacenie powodowi kwoty 23,00 zł tytułem zwrotu części opłaty sądowej uiszczonej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.